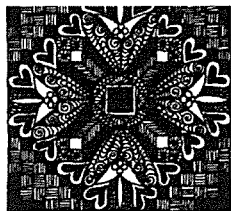

1.007.154

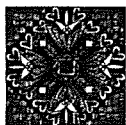
IVAN MALINAR

**NEPOPÍRÁM SVOJI
RODNOU KREV**

... a potom přišla válka

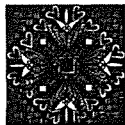

Nocí okutá bota kopala do dveří evropských států a padl Dolfus. V tuto dobu se vrátil Matěj, neměl kam jít a tak ho dali do výměny strýce Františka Slunského. To se neutajilo a druhý den přišli četníci, ale Matěj byl mrtev, přišel domů umřít, už byl starý, umřel tiše, bez parády, začal strach mezi Chorvaty. Každý se bál, nikdo nevěděl, co se stane a co bude s námi dál. Podle Vašich rádků nechcete slyšet, co jsme zažili za okupace, a tak ty hrůzy raději vynechám. Jenom tolik, že jsme měli být vypáleni jak Lidice a později zase vystěhováni neznámě kam.

Ještě jsem nevyrost!
Ještě jsem nevyrost, už jsem voják,
už mi navlékají paras kabát.
Plnoletým mne udělali v osmnácti,
abych už nemohl odpor klásti.
Matička jen pláče a nařiká,
kamže se poděla republika T. G. Masaryka?
Není to legrace, žádná sranda,
vůbec když odvádí SS banda.
K odvodu vedl nás poloněmec,
aby moh tlumočit pánům SS.
Drž tlamu, Chorvate, my už tě naučíme,
poslouchat rozkazy tě vycvičíme!
Spriechst du Deutsch? nein ich meine,
dann werden das spieren, knochen deine!
Neodmlouvej mladíku, nic ti nepomůže,
oni tě vyslečou třeba z kůže.
Nedá se utéci, ani v krutém boji,
všude je jich plno, jako much na hnoji.
O to se starali gestapo a esesáci,
aby nás dostali do zbraně, darebáci.
Když jsem nerozuměl, byl jsem bitý
a bosý ve sněhu vodou slitý.
Vše musel osušit k zapfenstreichu
a ještě provolat slávu Reichu.
Každý se musel i tomuto smát,
když nechtěl ve sněhu nahatý stát.
Nebylo žádného odvolání,
na vše dohlíželi velcí mocipáni esesmani.
Některí odešli z tohoto lágru,

že prý je odvedli na popravu.
 Také byl odvezen i jeden Polák,
 protože nadržel ten polský zobák.
 V noci mne také německy učili,
 s nabitou pistolí vždy na mne mířili.
 Tu saskou němčinu jsem těžko chápal,
 také jsem násilně přes židle skákal.
 A když jsem opackal, smáli se všichni,
 když vyšla rána, pak hnedle ztichli.
 Nějaký Moravec troufal se ozvat,
 že nejsem Němec, ale český Chorvat.
 Bôhmische Saušvejk mě tehdá zvali,
 opasky k plotu mne přivázali.
 U plotu mrznul jsem, byla mi zima,
 ach Bože rozbože, či je to vina? že takto
 trpí ta naše chorvatská menšina?
 Komu se zpovídat, komu co sdělit,
 jedinému bohu svůj osud svěřit.
 Nemluvím za sebe, to je jen příklad,
 mluvím však za všechny, co museli pykat.
 Tak náhle padl~~y~~ celé tři ročníky,
 nikdo jim nestavěl na hroby pomníky.
 Co je to za peklo? Co se to dělo,
 že v každém těle se srdce chvělo.
 Toť osud menšiny, snad Boží vůle –
 To zapříčinila fašistů zvůle!

Také se stalo to, že při jedné zábavě se ztratil náš chorvatský pomník, který likvidovali bíloponožkáři z Novosedel. Byli viděni od více lidí, ale za jakým účelem přišli do Nového Přerova, to si nikdo neuvědomil, až bylo pozdě. Bylo předčasně po zábavě, leda mrazení v zádech, úzkost a pláč, lidé byli mučení strachem, co bude dál? Co se stane, Chorvátku, s tebou, když někomu zavazí památník 380. výročí nastěhování devíti rodin Chorvatů, Frielištov 4 rodiny, Nuova Prerava 3 rodiny, Dobro Puolje 2 rodiny. Za tuto dobu, necelých 400 roků, vznikly tyto 3 vesnice, a sice Frélichov asi 300 č.p., asi tolik rodin, Nový Přerov 202 č.p. a Dobré Pole 150 č.p.

Udržení tohoto kroje a řeči způsobilo to, že okolní vesnice byly čistě německé, ke kterým se Chorvat nerad vtíral, slyšel řeč českou a také měl

české školy, to nám všem připomínalo slovanství, vždyť jsme si tak dobře rozuměli, hlavně rok 1918 byl nám rokem spásným, že nebudeme muset se učit německy, ale slovanský jazyk, který nám byl tak příbuzný a rychle za tuto krátkou dobu se náš jazyk měnil, dnes můžeme konstatovat, že v té naší chorvatštině je snad polovina slov českých, sice zkomolených, ale jsou tu i sem tam německá slova, nebo název.

Lehčí to měli Hlohovčané, Poštorňané a obyvatelé Chorvatské Nové Vsi, neboť oni měli možnost se počešťovat už za Marie Terezie v c. k. starorakouské monarchii. Bylo to pro nás těžké, už z těch důvodů, že tehdá nebylo těch dopravních prostředků, že by mládenec mohl nastartovat mašinu a říct za chvíli jsem zpátky, zajet si někde do české vesnice a najít si děvče. Proto se to ženilo a vdávalo mezi sebou, Frélichov – Nový Přerov – Dobré Pole a tímto se ta chorvatšina upevňovala. Velmi málo se poněmčovala, snad pouhé 3%. Málo se stalo, že děvče vletělo do německého chomoutu a nebo naopak. Tohleto je právě ten kámen úrazu, že musíme trpět až do dnešního dne jako autsajdři a vyvrhelé. Hitler měl jednotný metr na to, buďto jsi Němec anebo Čech. Jestli ses hlásil k české národnosti, musels to dokázat matričně, stačilo prokázat, že máma byla Češka, otec Čech nebyl brán v úvahu. Stały se ty případy, že se Chorvat hlásil k české národnosti, ach ouha, ztratil se neznámo kam a už ho nikdo neviděl.

Jiné národnosti v Československu pro Hitlera neexistovaly, leda Němec nebo Čech a takto byl každý registrován. Nejsi Čech, tak jsi Němec, v tom případě se nikdo neptal, umíš, nebo neumíš německy. Nad těmito menšinovými národnostmi z Československa, kromě Slováků, byl vznesen ortel. „Deutsch gesund!“, bez odvolání. Hitler potřeboval rozmnožit své šiky, třeba jako futro pro kanony. Také nám to bylo připomínáno, stále ponižující, před ostatními Němci. Takový člověk byl stále jen zmetek mezi nimi. Nikdy se nemoh nikterak osamostatnit, stále sledován a přísně kontrolován, prostě jak nahý v trní, po celé té cestě kolem Evropy až do konce války. Také byly pro tyto míchané národnosti zvláštní výcvikové tábory, pomíchané s antifašisty německého původu. Nad těmito tábory měl i dozor SS, ale tajně, tito hodnotili průběh výcviku, také se často měnili velitelé těchto táborů, asi proto, že nesplnili, co se od nich očekávalo. Takového zachránil jenom dobrovolný vstup do SS. Když né, pak bude s tebou zle. Tato metoda se neuplatnila ani u vůdce západních mocností, ani u východní totalitní mocnosti. Sám führer v jeho poslední řeči, když se mu nabíralo do bot, prohlásil: Wier Deutsche, verspielen den kriegnicht! aber unsere beutesoldäten (zabraní Němci). Byla to doba nejúzkostlivější, báli jsme se na ulici, raději se ztráceli někde v poli, i když tam třeba práce nebyla, nebo ve vinném sklepě, a přečkávali jsme tyto chvíle ve strachu.

Takový případ se stal mně i jiným mým kamarádům, kteří už možná nežijí, někde v dáli své kosti složili. Šel jsem do sklepa pro víno, musel jsem pryč přes dědinu, přepadli mě dva bíloponožkáři a to hned za dědinou. Hučeli do mě německy, nerozuměl jsem, a tak jsem dostal z pravé i levé strany pěstí, a tož jsem se zmohl jenom na to jejich proslulé „ja ja“. Šli se mnou až do sklepa, který byl vzdálen od dědiny asi 1 km. Sem tam do mne kopli. Možná, že jsem přítakával na něco, na co jsem neměl. Otevřel jsem sklep a hnedle byli jak doma, usadili se, nalil jsem jim, ochutnávali. Dělal se moudří, až měli v palici, pak mi porozbíjeli, co se rozbit dalo. Strýček Tome od vedle se přišli podívat na ten randál, uměli německy, všelijak, ale přece to pomohlo, ti však řvali, že jsem je chtěl opít, že jsem je dokonce nutil. Konečně jsme je vytlačili, zamkl jsem a šli jsme spolu. Dělal se strašně opilí a zpívali fašistické písně a heilovali, až se na stromech listí chvělo. Es komt der tag a heim ins Reich, to byla jejich hesla, která se ozývala denně na ulicích v dědině. Nebyli starší než já, ale měli svoje metody provokátérské, běda tomu, kdo se bránil, ten to měl spočítané.

Takto dopadl nějaký Šabatka, silák o rok starší než já, byl Čech z obou stran a odnesl to škaradě, klackama jej málem zabili, samá modřina. Tato rodina se brzy ztratila, utekli, neznámo kam, nikdo je už více neviděl. Někjaký Kusmitsch, poloněmec, ten byl největší provokatér, ten nejvíc strachu nadělal, falešný jak paklič. Jeho sestra nebyla lepší, také tak ráčila zase mezi děvčaty. Kdybych to měl počítat, pak bych musel popsat o několik archů více. Měl jsem to těžké, neboť jsem měl jméno německé, německy jsem však neuměl, ani děda Tome Malinar, psaný Müllner. Toto mi stále vrtalo hlavou. Nikdo mě u nás jinak nepojmenoval, jako Ive Malinar. Němci ve mně viděli zrádce německé rasy a také tak se mnou nakládali. Maminka také toho moc neuměla z těch 3 let německé školy za Rakouska. Já jenom uměl tolik, co jsem se naučil v hodině němčiny, a to jednou týdně. Nebo nějaké sprosté slovo, které jsem slyšel od Němců. Nejkrásnější moje známka z němčiny byla 3 - 4. Tuto řeč jsem se naučil i nenávidět, protože moje psané jméno mi dělalo potíže celý život.

Tyto potíže měli však všichni, kteří nechodili do německé školy do Novosedel. Ti, co chodili, jsou dávno fuč, padli hrdinnou smrtí, takto se to mezi Němci říkalo, nebo padli takovým způsobem, jak v té písni „Ještě jsem nevyrost, už jsem voják“. Na rakouské straně začalo běsnění, i rakouští náckové měli chuť zabrat naše, země se chvěla, okna drncela celé 4 hodiny, bez přestání, bombardéry ME 111, JU 52, ME 109, ME 109F, ME 110 kroužily hlavně nad našimi vesnicemi, strašně nízko, až se plašil dobytek a hlavně drůbež, přelétala přes ploty.

Ordneři, hlavně z Novosedel, nás měli na mušce, křížovali ve dvou vesnicích. Běda, kdo neměl hákoša na střeše, tomu vytrískali okna, počmárali celé zdi hákošema, Heil Hitler a různými fašistickými hesly, bylo zle v tuto dobu. Maminka ani nevěděla, jak taková fašistická fangle vypa-

dá, a tak to nějak sešila a špatně, ráno byla okna ven a počmárané zdi, ta fangle, co ušila, byla před domem kravským trusem pomatlaná a na zdech aussiedeln napsáno. Každý hleděl tyto nesmyslné výpady, než se rozednilo, nějak zaretušovat.

Německá armáda, která tu zůstala na několik dnů, se rozlézala po dědině, také vše prohlížela. Velitel se také vyjádřil, že je nás třeba vystěhovat, takový Grvat. gesundl je nežádoucí v zázemí. Ossinger z Neusiedl, Novosedel vše prozrazoval, neboť měl Chorvatku a měl strach, že přijde také ven. Byl to mrzák, hrbáček, nezáleželo mu na jeho rase, vše, co se o nás řeklo, vyžvanil. Na všechno se přišlo a tak pan Mattes Ossinger musel také narukovat, i když byl mrzák! Rakouská celnice byla vyhozena do povětří, naše byla také zpustošena. Obecní bubeník denně hlásil rozkazy. Také byly předvolány ročníky 20, 21, 22, 23 a 24 dostavit se do sálu hospody, jak chlapci, tak děvčata, na besprechnung, kdo se nedostaví, bude donucen tvrdým způsobem! Přemlouvali nás, abychom vstoupili do Hitler Jugend, že to je spolek, který nás uchrání od veškerých nedorozumění a tímto se staneme ochránci fűhrerova režimu, že to je německý Sokol. Nerozuměl jsem všechno, ale pochopil jsem. Když se někdo ozval chorvatsky, dostal políček od mladšího soplůna se slovy, tu se mluví německy a né jinak, že jsme stejně Němci, jenomže mluvíme kroatischen, to že si máme dobře rozmyslet, než bude pozdě. Utekl jsem, ale chyba lávky, dostal jsem nářez, dokopali mne a hnali domů krepieren. Maminka plakala, byl jsem samá modřina. Takové srazy byly vyvolávány několikrát, ale už ne nuceně. Nikdy jsem už nešel na takzvaný pohovor. Nestaral jsem se o to, neboť práce doma bylo nad hlavu. Jožka Skonaničů mi jednou řekl, že tam také nechodí, jenom se oknem podívá a uteče domů. Jednou se mu to také nevyplatilo, načapali ho a zlískali, že špiony nepotřebují. Ten, co je liskal, ještě žije. Jožka mi to také řekl, že se jich tam schází nanejvýš 10 i s těmi ordnéry, většinou to byli Němci a poloněmci. Tito dávali veřejně najevo, že jsou zachránci před vystěhováním, že máme mít rozum a připojit se, nikdo však na tyto řeči nedal, raději mlčky odešel. Možná že i někdo v této kritické době podlehl, pod nějakým nátlakem. Nikdo se nemohl nikterak ozvat, neboť oni uměli také 3 řeči. Tím více vzrůstal vztek těchto pantátů moci a dovedli krutě trestat, třeba jen za hloupé slovo, stačilo vzpomnutí Masaryka nebo Beneše a byl oheň na střeše, tomu se pak ztratilo třeba prase z udírny a podobně. Chtěli nás učit tancovat podle Hitlerových píšťal. Stále bubenek obecního sluhu rachotil po dědině. Práce v poli a vinicích bylo neúrečeno, tak jak by to řekl Slovák. Třeba v 10 hodin musí všichni pootvírat okna! Budou se odstřelovat betonové zátarasý. Někteří to udělali hned ráno, aby nemuseli tak brzo z pole domů, doběla bylo to vykradené, sádlo, uzené, vejce i drůbež se ztrácela. Pak se i hlídky sestavily, ani to nepomohlo, ztrácelo se stále, a tak když bylo hlášeno odpalování, nikdo do pole nešel. Trvalo to dlouho, než se ty železobetonové

zátarasy odstranily. Dlouho ještě trčely kolejnice ze silnice, až se to konečně podařilo odpálit, ani ti pohřbení neměli klid. Ti, co bydleli blízko, měli pak rozbitá okna i vyražený dvěře, Kochovi naproti, Tome Slunský apod. Obecní bubeník hlásil, že projedou kolony tanků s veškerou jinou výzbrojí Wehrmachtu, abychom je slušně vítali, jak se sluší a patří, záchranci světa si to zaslouží.

Tehdá bylo mnoho práce ve vinicích, hrozno dozrávalo, vinice se muse-ly důkladně naposled ostříkat hadicí, vylámat zálesky, ostříhat výhony přesahující přes kolíky a pěkně načechrat půdu, aby bylo vidět, zdali se nekrade. Toto bylo krédo před dozráváním. Nastal známý hukot motorů a řinčení tankových pásů, soldateska táhla na protektorát. Lidé se poscho-vávali do sklepů, a ti, co zůstali doma, se leda dívali oknem. Všechny fangle se musely zase vyvěsit, takto hlásil obecní bubeník, žádné výmluvy nepomohly, každý byl nějak potrestán, újma na potravinových lístcích, nesměl zabíjet bez povolení, když neměl splněnu nařízenou dodávku, takto se česali Chorvati proti srsti, neboť to byla urážka fűhrera. Bylo jich hodně, kteří tako dopadli. Poslední oddíly zaparkovaly v ulicích dědiny, ta se naplnila tanky a vozidly, takže se nedalo ani trakařem prűjet. Hrűza nastala, neboť takové masy vojsk ještě nikdo v životě neviděl. Őrdneři tuto armádu slavnostně vítali, vesměs to byli Němci z Neusiedl a Dűrnholz – Nikozal a Drinovac, jak tyto vesnice nazývali Chorvaté. Mikulov - Nikišpo-rak, Břeclav – Breclava, Hrušovany – Rűšpuk a pod. Každá vesnice měla svůj chorvatský název, dokonce i rakouské vesnice jsme měli chorvatsky pojmenované – Wildendűrnbach – Dierinpuch, a tak se mi zdá, že to Chorvatům nikterak neprospělo, co se týče solidarity mezinárodnostní.

Toto je důkaz toho, že jsme chtěli zůstat Slovany, nechťeli jsme, aby nám Němec míchal chorvatskou zůsmažku a tuto hrdost jsme si udrželi až do roku 1918. V Rakousku jsou také chorvatské vesnice, mají dokonce chorvatské školy a kněze. Naše vesnice byly však terčem a nebylo možné se těchto privilegií domoci, neboť se jednalo o pohraniční vesnice po pádu c.k. Rakouska. Toto je také důvod, že hranice byla ustavena v těchto místech, a ne až u Pohořelic. Tyto záznamy byly také na obecním úřadě, ale při vpádu německých hord se zničily. Vše, co bylo psáno česky nebo chorvatsky, bylo zničeno, bývalé obecní zastupitelstvo bylo týráno, denně na koberce a nahrazeno německými ordnery, kteří pochopitelně chorvat-sky rozumněli, jiným způsobem by to asi nešlo. Kdo německy rozuměl, ale špatně, ten byl vykopnut z Gemeindeamtu. Lidé nesměli v tuto dobu na pole, každý se musel zdržovat doma, pro případ tzv. besprechung (poho-vor). Soldateska se však roztáhla po celých vinicích, ničila je, prali do sebe nezralé hrozno, uřezávali celé trsy a nesli si je na svá vozidla. Hotová katastrofa. Tato žranice udělala své. Celá tato oplechovaná armáda dosta-la řidkě s hustým běháním. Poplach, alarm; nástup na návsí! Tak zněl

rozkaz velitelů této hordy. Kdo měl možnost, ten přihlížel, ale vikýřem nebo zdvihnutýma taškama na střeších.

Při nástupu to byla srandovně podívaná. Někteří ti vojáčkové v povelu „pozor!“ se chytali za břicha a museli chca nechca utíkat, utíkat, a ně jít pěšky, jak císař pán chodíval. Nám to dělalo hroznou legraci, nám mladým, váleli jsme se v seně na hůře s Juránkem a Sokaničem u Juránkú, čuměli jsme na tu komedii.

Smích nás však brzy přešel. Velitelé dávali rozkazy. Nikdo nesměl ven z baráků, pod trestem zastřelení. Byly dány rozkazy, připravit se na vypálení vesnice a nastartovat motory k okamžitému odjezdu. Dále se prodjednávalo podrobné a důkladné provedení. To však nevydržela Stázka Jáňová, hned vedle Juránkú, otevřela okno a perfektní němčinou: „Wie haben die Armé nicht vergiftet, das ist doch unmöglich!“ Několik automatů okamžitě zaimřilo do tohoto okna. Velitel však zdvihl ruku a příkaz k palbě nedal. Povídá, kdopak to tak perfektně mluví německy? Komen sie heraus, aus Ihren Haus! Tak zněl příkaz, dva samopalníci si šli pro Stázku a vyvedli ji ven. U Jáňů nastal pláč, nářek, že Stázinku popraví za tuto odvážlivost. Po chvíli dali velitelé pohov. Stázku sebrali do džípu a ujeli do polí, do vinic. Už je konec, už ji někde zastřeli, pláč a nářek u Jáňů neustal. My tři králi na hůře v seně jsme zdvihli tašky na druhé straně této střechy, abychom viděli, kam jedou a co s ní udělají. Bylo nám to divné, že jí nic nedělají, dokonce se s ní promenádují po vinicích. Stázku přivezli domů, už se i usmívala, náhlý obrat v radost u Jáňů. Ona totiž navštívovovala německou reálku v Mikulově, tímto zachránila obec před katastrofou vypálení. Její máma byla Chorvatka a táta Čech. Přijel také nějaký vysoký důstojník z vyššího velení, nechal nastoupit celý tento oddíl. Byl velice rozčilen nad touto událostí. Dal přímé příkazy, doslova vynadal všem podřízeným velitelům. Nastala změna, snad výměna.

Tento oddíl tu zůstal delší dobu, než lékaři dali do pořádku tuto řídkou aféru. Už byl od nich klid, ale kontrola stále ještě byla. Při shánění vody musel každý majitel studny vypít hrnek vody, než od něj vůbec Wehrmacht vodu přijala. Odebírala se voda i ze studánek a potůčků na zkoušku k rozboru. Kdesi se cosí přece jenom našlo, bylo to tajné a už šel zase mráz po zádech obyvatelstvu, nebylo klidu. Wehrmacht odjela, ale napětí zůstalo. Netrvalo dlouho a přijely nákladáky s bílými budkami, velikosti asi 1 x 1 x 1 m. Tyto budky pak byly rozvezeny po celém katastru obce v polích, hájcích, vinicích i lukách. Na každé smrtihlav, oploceno ostnatým drátem, tabule s nápisem „Eintritt streng verboten!“. Poškození nebo jakékoliv narušení, trest smrti vysloven! Nikdo se však nedozvěděl, co v tom bylo, nebo k čemu to sloužilo.

Po nějakém čase se však proslýchalo, že hluboko v zemi jsou nějaká mohutná ložiska rud, nebo snad ropy? Nikdo se toho nedopátral, ani Ossinger zvaný „klepna německého národa“. Tyto budky do zimy zmizely

a výsledek zůstal zatajen, pro obyčejného smrtelníka snad do dnešního dne, ale „na každém šprochu je pravdy trochu!“ V tuto dobu začaly přísné odvozy všech, i starších ročníků bez rozdílu jestli je Němec, nebo Chorvat, nebo poločech. Kdo uměl jen pár slov německy, byl nazván „Deutsch gesund“ a tím to zhaslo, kdo se nějak přičil, byl nazván škůdce vůdce a NSDAP. Takoví byli stále sledováni, i když nenápadně. Nikdo nesměl protestovat proti čemukoliv. Hanka Stavaričová byla odvléčena za hloupé slovo do Buchenwaldu. Tak se tehdy zacházelo s tzv. Sankroboten.

Někteří kluci, když museli někdy mezi Němce k pohovoru, polepili si ústa náplastí, aby něco neřekli proti, neboť v rozčilení jim mohlo ledacos z pusy vyběhnout. Taková návštěva německého úřadu, nebo předvolání k pohovoru, se někdy nevyplatila. Franta Cimmerman měl vyřizování v Mikulově ohledně národnosti, neboť se hlásil k české. Táta byl Čech, matka však Chorvatka. Pozdravit normálně gutten tag umělo každé malé dítě vyslovit a taktó Franta pozdravil. To však neměl dělat. Vyletěli na něj, jestli neví, že jediný pozdrav je Heil Hitler? Já to nevím, pánové, já jsem tak ještě nezdravil, promiňte. Wier werden dier dass gleich beibringen! A tak učili Frantu zdravit německým pozdravem. Jenomže Franta to nechápal a stále vyslovoval Heu Hitler t.zn. Seno Hitlerovo, a tak jej zliskali, ani nevěděl proč. Tloukli do něj tu věhlasnou němčinu všemi způsoby, až byl z toho opuchlý. Deine Mutter ist Deutsche hure aber keine Čechiše, oder Grootiše, das mus du dich einmal begreifen du schweines gesündel. Tlumočil mu to jeden lámanou češtinou, aby už vypadl, že nemají čas zabývat se takovými individui. Co se s tou rodinou stalo, to už nikdo neví, a ti, co věděli, už dávno poumírali.

Mnoho takových případů bylo, o kterých se i těžko mluví, neboť náš člověk má stále v sobě strach, co bude zítra a jestli by to zase nebylo použito proti sobě samému. Jestli někdo z nich snad ještě žije, ať promine, jestli si to nepřeje, že to bylo napsáno. Mě už je to jedno, mé děti jsou Češi po matce a já už na tomto světě dlouho troubit stejně nebudu, a když, tak to nějak vydržím. Když jsem vydržel těch 53 let teroru, tak vydržím i těch několik let, měsíců nebo dní, ale budu mít čisté svědomí. S čistým svědomím se lehce umírá, i když je bolest sebetěžší. Přeji všem na celém světě, aby s čistým svědomím umírali, pokud nějaké mají! Kdo ho nemá v drobnostech, ten už svědomí nebude mít ani ve velkém. Mam a klam světem vládně, šizuňky, podvody a pod. Někteří se tím chlubí, jak dovedou šikovně vzít někoho na hůl. Pouhými ostrými jazyky, které jsou jak meče, že někdy i krev teče, nebo v žilách ztuhne, ta už nevyteče. Taktó dovedou kariéru stupňovat a nad lidskost svoje prosazovat, že se rozum zastaví, jazyk zdřevění a člověk se stává loutkou svého okolí, jak ten míček v širém moři na vlnách.

Tento útlum sebejistoty však nemine ani syny, vnuky, možná ani pravnučky, neboť ten pocit v nich roste už jako dědictví otců. Někteří už

nechtějí raději nic slyšet, chtějí mít klid, nechtějí z toho těžit, že se jim ubližovalo újmou a ponižováním.

Nejhroznější podivaná byla zase z podkroví obecního hostince, který měl pronajatý bývalý starosta Křižanič Jan. Velice spravedlivý člověk, který toho musel nechat pro neznalost perfektní němčiny. V tuto dobu se také objevila židovská hvězda na obchodě Bedřicha Schüllera, tito lidé, majitelé tohoto obchodu, byli doma zamčeni, ze strachu vůbec nevycházeli, když zjistili, že jim kdosi na zeď namaloval jejich znak. Bylo vyubnováno, že toho a toho dne bude výprodej za sníženou cenu veškerého zboží z tohoto obchodu se smíšeným zbožím. Ulice se sice naplnila lidmi, nikdo však kupovat neměl chuť. Šlo se tam pouze ze zvědavosti, neboť se už dávno mluvilo o likvidaci Židů. Až přijel zelený anton, pak začalo divadlo, které se nezapomíná, zároveň přijelo i několik osobních vozů, vozů s SA členy v hnědých košilích s typickými klobouky. Klacky vymlátili okna, vyrazili dveře. Starou bezrukou paní polonahou vhodili do antona jako pytel zemáků, nepomohlo křičet a naříkat, ještě jí přidali pendrekem. Bedřicha vyvedli v želízkách a jeho nevěstu, snad už ženu, polonahou, s roztrhanými horními částmi košile také do antona vhodili. Bedřicha stále bíli pendrekem. Otočil se k lidem, stačil však jenom vyřknout „Co jsme komu udělali?“ Byl umlčen pendrekem přes pusou. A nikdo je už neviděl, ani se nic nedozvěděl, co se s nimi stalo.

SAmami obchod vydrancovali, rozmlátili, co se rozbít dalo. Takto dopadl dobroděj bezmajetných dědů a babiček, kteří si už vydělávat nemohli. Žili leda z darů a žebračanky. Co pro ty SAMany nebylo k upotřebení, rozházeli a rozsypali po obchodě, aby to k potřebě nebylo. „Solche böhmengemekt jeder, der mitt Führer gegen spielen wollte!“. Toto řvali ti nadlidé, ty šelmy v těch SAuniformách. Byli takoví lidé, kterým to bylo líto nechat ty zbytky různých potravin, i když to bylo pomíchané a pošlapané, a tak si také něco odnesli. To však neměli dělat, SA bylo tímto z obliga, řeklo se, že s tím obyvatelé souhlasili a obchod vydrancovali. Nikdo však postihován nebyl, neboť tímto nahrál SAManům. Byli to hlavně lidé německé národnosti, kteří i poté vozičky odváželi, co se upotřebit dalo. Nezůstalo tam nic, ani futra, ani prkénko z regálů, leda holé zdi, kdo však žaloval, ten to odnesl tím, že je proti tomuto zásahu ze strany SA.

Prostě pravda se nesměla vyřknout. Najednou u toho nikdo nebyl, nikdo nic neviděl a o ničem nevěděl. Pak byl klid. Mluvit se však o této události nesmělo, kdo se zmínil o tom, byl sledován nebo napomenut, že se může stát, že jej také tak odvezou. Jazyky zdřevěněly, neboť měl každý strach. Lidé se už mezi sebou nijak nebavili, leda ano, nebo né, každý si šel za svou prací. Zpěv neexistoval, vůbec nějaká legrace, na to se zapomnělo. Jenom příkazy se musely poslouchat a beze zbytků plnit. Lidé dřeli a dřeli, aby splnili nařízené dodávky. Ženy musely pro armádu šít a plést rukavice a podobně.

Hitler také navštívil Mikulov, však paráda se nějak velká nedělala, leda Hitlerjugend a DJ a BDM pochodovala městem se svými pišťalami, bubny a trubkami, žádné velké ovace. Řekl prý jen pár slov a zase se svou po zuby ozbrojenou branží ujížděl. Byly dokonce pochyby, že to byl on, říkalo se dvojník. Tetička Rybářková říkali, že do města se nesmělo, kdo přijel do Mikulova, musel zůstat na nádraží, až führer ujel, pak se teprve mohlo do města na nákup. Všechno bylo pochybné. Všechno byla jen maska, lež, podvod, faleš, koncentráky a krev, to bylo jejich krédo, neboť člověk neměl žádnou cenu. Větší cenu měl pro ně kus dobytka, tím si mohli naplnit alespoň věčně hladové báchory. Člověk byl jenom stroj, který jim to žrádlo musel připravit, poslušně a bezezbytku. Tak jak ve stroji vadná součástka šla do šrotu, také člověk, který už nemohl, byl nepotřebný darmožrout. Jedině partajníci se měli dobře, oslavováni za jejich krvavé činy.

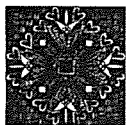
Přišel Asend, odvod na vojnu a to bylo zlé, nářek v rodinách. Maminka podala odvolání, že mne potřebuje doma, že jsem jediný, který vede hospodářství. Nic nepomohlo, že pracovních sil si může vybrat, kolik chce, dávali jí Poláky a Polky, máma však nechtěla cizí pracovní síly, odmítla! Vezli nás 13 kluků do Mikulova žebřiňákem koňmo. Celá ves se loučila, rodiče utíkali za vozem až do sousední vesnice. Měli jsme vínko s sebou a pili, zpívali. Ta naše písnička česká a jiné písně, co jsme zpívali na zábavách. Ověnění jsme byli akátovými ratolestmi. I Němcům se ten náš zpěv líbil, i když nerozuměli.

Třináctkrát tauglich bylo vysloveno, to byl konec, nebylo záchrany. Každý si koupil koště, červená, modrá a bílá pentle vlála na každém koštěti. Slavný doprovod i s kočím byli tak sežratí, že zpívali s námi, aniž věděli, co zpívají. Ani pořádně nevím, jak to všechno dopadlo, neboť jsem byl poprvé v životě namol. Jenom vím, že ti, co nás odvezli, dostali těmito košťaty za vyučenou, a Gemeinde páni si to také schytali. Hrozná mela, Gemeinde panstvo dostalo důtku a prý také peněžitě tresty, nesmělo se o této události vykládat, neboť páni na obci (Gemeinde) si to nepřáli, ponížovalo to jejich postavení a stejně byli vyměněni. Ossinger hubu nedržel, všechno vykdákal, až musel rukovat, pak toho litoval, že neuměl držet hubu.

Ti, co už ve frontě byli, se už vraceli, ale ve formě cáru papíru, který hlásal Fermist nebo gefullen. Bylo to zoufalé, ale zajímavé, že vesměs ti, co německy neuměli, se vraceli v této formě, Jan Orbés, Jan Skokanič a také můj biřmovací kmotr Jan Křížanič, i mnoho jiných na které mi nezbyla paměť. Ani né za půl roku a už byli mrtví někde v neznámé zemi. Nikdo nevěděl kde, nebo snad to bylo tajné? Oddíl měl leda polní číslo a to bylo vše. Nikdo nevěděl, u jaké zbraně sloužil, jenom to číslo, a to nám nic neříkalo. Chudáci neměli ani čas napsat domů, nebo nesměli? nebo to bylo cenzurováno, že to nebylo psané německy?

I mě přišel rozkaz k nástupu a to do Wiener Rosauerkaserne jsem už s několika Rakušany odjel do Kramsstannu a tam jsem si svoje schytal. Toto nebyl výcvikový tábor, ale druh koncentráku. Buďto pojedeš, nebo zhyneš, tak se také chovali tito pochopové. Ještě jeden příběh, jak nás učili skládat prádlo do skříněk. Pochopitelně se každý snažil, jak uměl, běda však, když některému se něco nelíbilo! Příkaz nástup v nočních košících, opasky, boty a masku nasadit! Takto jsme stáli dobrou hodinu ve sněhu potmě. „Rozchod na barák!“, zněl rozkaz. Ach ouha, okna pootvíraná, skřínky vysypané, slamníky vysypané a okny vyházené. Všechno smíchané dohromady, plachty, deky, obleky, prostě všechno rozházené po celém baráku, v 10 hodin večer muselo být všechno zase na svém místě.

Při této prohlídce byl přítomen také službu mající kasární dozor. Byl spokojen, a tak se osmělil řečnit a poučovat, jak se má voják chovat, a také se tázal, jak že se nám ta vojna líbí apod. Osmělili se někteří hlásit se o slovo. Mně se ztratily hodinky, mně také, mně puška a tak to šlo až do půlnoci v zimě a v košících, topit se nesmělo po 10. hodině. Zapsal si všechno! Rozkaz okamžitě okna pozavírat a lehnout, zhasnout. Každá zbraň měla svoje číslo. Ráno budíček nebyl, vstávali jsme sami.

Byli jsme všichni na zemi, baráky samá střešina, lampou proletěla také, mechanismy však narušeny nebyly. Věž to také odnesla, hlavní dalekohled byl kaput a já dostal do nohy, do palce, bolest však nepatrná, ale cítil jsem krev v botě. Wm. Mante, že to nic není a ráno že se uvidí. K. Bacher byl už vykrváčený, dostal to do zad. Střešina jak dlaň mu z nich trčela. Ráno ho odvezli. Já si ranku ošetřil, ale pálila čím dál víc, malá dírečka v botě a palci pravé nohy. Už jsem se nemohl ani obout, stále větší a větší bolesti. Třetí den mi už opuchla noha vespod, nespal jsem vůbec, cítil jsem, jak střepinka cestuje pod kůží směř pata.

To už mne odvezli motorkou na marodku u Reieisparteitagu, kde měla SS ošetrovnu z dřevěných baráků. Nejedl jsem, nespal jsem, jenom se kroutil poolestí. Páni SSmani si však dávali načas, a tak jsem se trápil další tři dny v eincliku, než se uráčili se mnou vůbec co podniknout. Úšklebky a posměch, to bylo konejšení mého trápení. Nadešel den operace. Začali mne uspávat narkózou na obyčejné pryčně. Počítal jsem do dvaáčtyřiceti, pak jsem už nevěděl, jak dál.

Skalpel se zařizl do tvrdé kůže šlapky, já zařval a vyletěl až po strop. Frfluchte šajze, zařval tento řežník, hnedle mnou mrštili o pryčnu, zavolali pět chlapů, ti však neměli bílé pláště, ale uniformy SS. Trásl jsem se hrůzou i bolestí, všechno od krve. Lehli na mne a operace pokračovala,